

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **R. E.**, zast. Mgr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 7. 2008, č. j. 29 Az 30/2008 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ondřeje Rejska **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 22. 5. 2008 podala jménem žalobkyně její zákonná zástupkyně (matka) žádost o udělení mezinárodní ochrany. Zákonná zástupkyně žalobkyně uvedla, že žalobkyni hrozí po návratu do Kazachstánu pronásledování z důvodu jejího islámského vyznání, což podpořila následujícími argumenty: (1) život žalobkyně v Kazachstánu by byl těžký z důvodu její islámské víry a z důvodu, že jejímu otci hrozí v Kazachstánu uvěznění; (2) žalobkyně by se nemohla v Kazachstánu oblékat jako muslimka a nemohla by ve škole nosit dlouhé šaty a šátek.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 6. 2008, č. j. OAM-399/VL-01-K01-2008, nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Žalovaný svůj závěr o neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu odůvodnil zejména následujícími argumenty: (1) žalobkyně vzhledem ke svému narození na území České republiky nemohla být z povahy věci v Kazachstánu v minulosti pronásledována; a (2) pokud jde o odůvodněný strach z *budoucího* pronásledování, žalobkyně uvádí identické obavy z pronásledování z náboženských

důvodů jako její rodinní příslušníci, přičemž stejně jako u zákonných zástupců (rodičů) ani u žalobkyně nebyly nalezeny žádné skutečnosti, které by potvrdily oprávněnost těchto obav.

Pokud jde o neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, žalovaný dospěl k závěru, že vzhledem k výpovědi zákonné zástupkyně žalobkyně o okolnostech pobytu jejich rodiny v Kazašské republice, k motivům odchodu rodiny žalobkyně z Kazachstánu a vzhledem k dostupným informacím o zemi původu lze konstatovat, že žalobkyni nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení.

Žalovaný rovněž zamítl udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu; humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

Žalobkyně (prostřednictvím své zákonné zástupkyně) brojila proti tomuto rozhodnutí žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové, ve které namítala, že (1) žalovaný nezjistil řádně a úplně skutkový stav věci, neboť si neobstaral informace o postavení dětí hlásících se k islámské víře v Kazachstánu a projevujících svou příslušnost k této víře svým oblékáním; (2) žalovaný nezjistil řádně a úplně skutkový stav věci, neboť si neobstaral informace o postavení dětí kazašských státních občanů, které se narodí v jiné zemi a žádají tam o azyl; a (3) otec žalobkyně bude po návratu do Kazachstánu uvězněn, čímž bude vzhledem ke svému věku ohrožena.

Krajský soud rozsudkem ze dne 24. 7. 2008 tuto žalobu zamítl. V odůvodnění krajský soud ve shodě s žalovaným konstatoval, že žalobkyní tvrzené obavy z případného pronásledování z důvodu náboženského vyznání nebyly shledány dostatečnými v případě jejich rodičů, a proto z obdobných důvodů shledává nedůvodnými taktéž obavy žalobkyně, která se narodila v České republice. Dále krajský soud konstatoval, že narození dítěte na území České republiky není relevantní skutečností pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Krajský soud neshledal důvodnými ani procesní námitky žalobkyně.

Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, v níž uvedla důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ve svém doplnění kasační stížnosti stěžovatelka rozvedla důvody kasační stížnosti následovně: (1) stěžovatelka splňuje podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu (resp. udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu), neboť azyl měl být jejím rodičům udělen; (2) hrozí jí po návratu do Kazachstánu ponižující zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nebude moci nosit do školy dlouhé šaty a šátek a případné uvěznění (resp. udělení pokuty) rodičů stěžovatelky za neregistraci náboženského sdružení bude ponižující i pro stěžovatelku; (3) závěr o nedůvodnosti strachu z pronásledování z důvodu náboženského vyznání nelze učinit pouze na podkladě skutečností, že se žalobkyně narodila v České republice; a (4) důvody jejich rodičů a sourozenců jsou i jejími důvody.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost, resp. zamítnutí pro nedůvodnost, přičemž se ztotožnil se závěry

vyjádřenými v napadeném rozsudku krajského soudu a odkázal na správní spis a na své rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je přípustná.

O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele (blíže viz citované usnesení zdejšího soudu).

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Pokud jde o první kasační námitku, zdejší soud konstatuje, že žalovaný rodičům ani sourozencům stěžovatelky mezinárodní ochranu neudělil a krajský soud jejich žalobu zamítl. Rodičům ani sourozencům stěžovatelky tak žádná z forem mezinárodní ochrany udělena nebyla, a tudíž nejsou splněny zákonné podmínky pro aplikaci § 13 zákona o azylu na stěžovatelku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81, publ. pod č. 388/2004 Sb. NSS). Na tom nemění nic ani skutečnost, že jak otec stěžovatelky, tak její matka a sourozenci, podali kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. I pokud zdejší soud shledá kasační stížnost některého z rodinných příslušníků stěžovatelky důvodnou, neznamená to bez dalšího, že mu bude udělena jedna z forem mezinárodní ochrany; pokud se tak posléze stane, připadá u stěžovatelky v projednávané věci v úvahu, aby si podala novou žádost o mezinárodní ochranu vzhledem k možnosti udělení azylu za účelem sloučení rodiny (§ 13 zákona o azylu) či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny (§ 14b zákona o azylu).

Pokud jde o čtvrtou kasační námitku, Nejvyšší správní soud podotýká, že již opakovaně judikoval, že stěžovatelka nemůže bez dalšího odvozovat své vlastní předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany od tvrzeného pronásledování jiné osoby, byť je tato osoba jejím otcem, matkou či sourozencem (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 15. 9. 2005, č. j. 1 Azs 41/2005 - 63; ze dne 26. 4. 2006, č. j. 4 Azs 332/2005 - 80; ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Azs 15/2007 - 51; ze dne 22. 3. 2007, č. j. 2 Azs 126/2006 - 89 a ze dne 26. 4. 2007, č. j. 7 Azs 12/2007 - 67, vše www.nssoud.cz). Ustanovení § 12 zákona o azylu se vždy vztahuje k osobní situaci jednotlivého žadatele. Každá žádost o udělení mezinárodní ochrany, a tedy i žádost rodinného příslušníka, musí být posouzena vždy individuálně; každý z rodinných příslušníků pak může tvrdit, a také i případně mít, jiné důvody pro udělení azylu.

Pokud jde o potíže otce stěžovatelky s bezpečnostními orgány, Nejvyšší správní soud nevylučuje, že v ojedinělých případech mohou státní orgány pronásledovat celou rodinu významné osobnosti (např. významného opozičního politika, disidenta či aktivisty), nicméně o takový případ se v projednávané věci nejedná.

V projednávané věci stěžovatelka ve správním řízení nad rámec problémů týkajících se primárně jejího otce uvedla (ve druhé kasační námitce), že *sama* se obávala ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nebude moci nosit do školy dlouhé šaty a šátek a případné uvěznění rodičů (resp. pokuta) za neregistraci náboženského sdružení bude ponižující i pro stěžovatelku. Pokud jde o nemožnost nosit do školy dlouhé šaty a šátek, toto omezení samo o sobě nedosahuje intenzity pronásledování (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 377/2004 - 75; ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004 - 68; ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54; ze dne 18. 12. 2003, č. j. 2 Azs 51/2003 - 44; ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54; usnesení ze dne 11. 10. 2007, č. j. 6 Azs 47/2007 - 67, vše www.nssoud.cz; či rozsudek ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, publikovaný pod č. 1066/2007 Sb. NSS) ani „ponižujícího“ zacházení nebo trestu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (viz rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, www.nssoud.cz); podobné omezení ostatně akceptoval i Evropský soud pro lidská práva ve věci *Leyla Sabih proti Turecku*, (rozsudek velkého senátu ze dne 10. 11. 2005, stížnost č. 44774/98).

Dále je třeba uvést, že osoby, které porušují zákon tím, že se odmítají podrobit registraci náboženské skupiny, musejí počítat se zákonem předvídanými důsledky svého jednání, včetně případných trestních či jiných sankcí. Navíc udělení pokuty zjevně nedosahuje intenzity „ponižujícího trestu“ ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (viz rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, www.nssoud.cz) ani intenzity pronásledování ve smyslu § 12 téhož zákona (viz výše uvedená prejudikatura).

Pokud jde o třetí kasační námitku, zdejší soud konstatuje, že žalovaný i krajský soud sice konstatovali, že narození dítěte na území České republiky není relevantní skutečností pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nicméně tento závěr nebyl jediným argumentem pro neudělení mezinárodní ochrany stěžovatelce, jak se snaží stěžovatelka ve své kasační stížnosti naznačit.

Stěžovatelka rovněž nepoukazuje na rozpornou judikaturu ani nenavrhuje učinit judikatorní odklon. Krajský soud se při výkladu výše uvedených prvků definice uprchlíka a beneficiáře doplňkové ochrany nedopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se *prima facie* v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven krajským soudem zástupce z řad advokátů, Mgr. Ondřej Rejsek; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatelky byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové částce 2400 Kč [jeden úkon právní služby za 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, dále pak jeden režijní paušál po 300 Kč, celkem tedy 2400 Kč]. Nejvyšší správní soud naopak neuznal za samostatný úkon právní služby první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, neboť Mgr. Ondřej Rejsek zastupoval stěžovatelku již v řízení před krajským soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu